

ABSTRAKT

Bakalářská práce se zabývá analýzou průběhu a možnými důvody svolání krakovského kongresu v roce 1364, na kterém se sešli polský král Kazimír III., římský císař a český král Karel IV., uherský král Ludvík I. a kyperský král Petr I. z Lusignanu. Vzhledem k tomu, že se česká historiografie dosud událostí podrobněji nezabývala, je cílem práce vyplnit tuto mezeru a poskytnout nejen informace ke kongresu, ale i ucelenější pohled na význam a váhu panovnických setkání ve 14. století obecně. Práce se proto nejprve věnuje tomu, jakou roli měly osobní schůzky panovníků v pozdním středověku a jak zpravidla probíhaly. Dále sleduje česko-polské vztahy a jejich dynamiku. Zároveň se pokouší vymezit základní témata, která určovala vývoj těchto kontaktů v letech 1320-1370.

Stěžejní část práce pak tvoří komplexní rozbor samotného kongresu v Krakově. Vychází z popisu mezinárodní politické situace před jednáním, dále je sestaven seznam pravděpodobných účastníků, jsou vysloveny možné důvody svolání a analyzován průběh a důsledky setkání nejen pro česko-polské vztahy. V závěru pak autor bilancuje kongres z hlediska jeho úspěšnosti, nahlíží na něj jako na politicko-společenskou událost a porovnává ho s vybranými summity doby Karla IV. Dospívá k názoru, že i přes počáteční zdánlivý úspěch setkání lze při pohledu na následný vývoj konstatovat, že v dlouhodobém horizontu politické cíle deklarované na kongresu naplněny nebyly a zůstává otázkou, nakolik být naplněny mohly a nakolik se jejich realizace skutečně očekávala.

KLÍČOVÁ SLOVA

České království, Polské království, 14. století, středověká diplomacie, mezinárodní vztahy, česko-polské vztahy, panovnická setkání, Karel IV., Kazimír III.